

Da moln trycktes falla öfver dem, och i hwarje enda wåg följde döden och högar af lif.

Den häpna Zemira tryckte Zemor i sin famn; hennes wackra ögon smälte i tårar, som blandade sig med det salta wattenet : : : Min Föjelagare! sade hon med en swag röst, — är det då ingen ting som kan frälsa oss? — Döden! den grymma döden! nalkas : : : hwilken af dessa wågor, hwilken af dessa Nordans stormar skal wäl störta oss i ewigheten? Västa Wån! mit enda Hopp! krama mig intil dit bröst : : : snart, snart äro wi ej mera til; wi lifsom alla de andra skola förgås : : : Gud! det sista ögnablicket hastar : : : Förskräckelige Domare! hwem kan blidka dig? : : : Zemira dignade bort i sin Ålsklings armar : : : han håller i henne; och han glömmet alt, utom at få henne tillbaka til lifwet : : : Zemira! (sade han, i det han med sina kyssar wärmden den mun, som war stelnad af dödens köld) Zemira! wakna, — andas ännu en gång, betrakta ännu en gång den förödelsten som omgifwer oss! må ditt öga se mig! må din mun nämna mig! måtte jag endast få höra ditt hjertas tyfsta språk: jag älskar dig : : : och må sedan alla floder i werlden dränka oss!

Anteligen sansade hon sig åter, och sit första ögonkast riktade hon emot sin Ålsklings och log; — men snart blef det wändt emot de skyhöga wågorna, som åter kommo henne at hisna; „ Alt hopp är då förbi, suckar hon, faran fördubblas, åskan går ännu starkare, windarne tjuta och ljungande eldstrimmor sätta alt wattenet i lågor; — alt bebädar oss en oförfonlig hämd; O Gud! våra dagar tårdes i ofuld; en ren glädie utmärkte alla våra ögnablick : : : den dygdigaste Ålskare : : : ack! det war det jag kunde förlora : : : hwar äro de som så glädde sig at min hitkomst i werlden? för hwilka jag har at tacka för mit ursprung? de stodo här bredewid mig; en obarmhertig wåg tryckte dem ifrån min sida; i dödens gap höjde de ännu up hufwudet, för at sista gången se sit barn; deras händer sträcktes ännu en gång för at wälsigna mig : : : de förswurno, och jag : : : ack Zemor! Låt hela werlden bli den wildaste öken, och den skal förwandlas til et Paradis, blott med dig allena : : : war ungdom, war ofuld borde : : : men hwad säger jag? himmel förlåt! måtte min död försona mit brott; hwem kan räknas sig ofskyldig in för dig? Zemira! sade Zemor, här är ingen nåd! intet dödligt kan slippa den allmänna undergången; — nästa ögnablick lär wara oss det sista; — alt tar

en ända; dessa lyckliga stunder, så ljusligt förnödda, komma aldrig åter; — O död! jag ser dig utan fruktan; kom! det är tid, låt medömkan råda dig och sluta vårt öde; — Omaste Wån! om också vårt lif emot allt hopp skulle förlängas, hvad wore det? en droppa af morgondaggen emot dessa omäteliga floder.

Uplyste sig din själ Zemira! en ewighet af de ljuswaste nöjen wäntar oss; — redan stiger watnet öfwer vår hjässa; darra intet bästa wån! omfamna mig ännu en gång; tryck mig emot dit bröst; luta dig på mit hjerta och låt oss utan förhårdelse emottaga vår sista stund; — snart min Zemira! snart! skola våra frälsta själar, förtjusta af deras nya lycksalighet, mötas, i ewigheten; o Gud! hvad jag längtar til dig! lystom våra händer til der ta wäsendet, som ehuru det tycks vara så strängt, är ändå så rättwist! — böra wi små klandra den Högstas beslut? — Tag emot oss, rättfärdige Domare! måtte vår tunga utan återwändo lofsjunga Dig! — mörkret och sasan ökar sig; — Unga Af! slå ner oss! vår sista tanka skal ändå wara den heligas Lofsoffer!

Det stilla nöjet lyste då i den wackra Zemiras ögon och förgudade henne; — med hopfnäpta händer talte hon: „ja hoppet wäper i mit hjerta; min mun lofwar dig Gud! huru flyta icke årkänslans tårar? Huru tyda de icke min glädje? det käraste jag äger får jag omfamna och behålla och Mi lycksaliga Andar! som gått förut, Ni stån wid den rättfärdigas Thron, och jag möter Eder där; — tryck mig Zemor! se ikring oss, och tryck mig ännu en gång; — Elementerna blanda sig nu til et, och förkunna hela naturens undergång — Zemor! lämna mig intet — Låt oss dö lindade i hwarannan — ack wattnet höjer mig — det sänker mig; — min Zemor — det är slut —

„Jag öfwerger dig intet; jag följer dig! wackraste Maka! du är ännu i mina armar; — Död! war wälkommen; — se här dina Offer —
De talte ännu och förfrounno.

Lekatten.

Sabel.

En Philosoph spatserade en dag wid Nilens stränder.
Han blef warse et liter Djur, som i sanden letade efter Crocodill-ägg,
och

och som så snart det fann något, bräcke det. Den wisa såg med förundran
 at Lekatten gjorde det utan all slags egennytta, så wida han lämnade dem
 där på annat sätt orörda. „Människor! ropar Philosophen, hwilken lära
 „för Eder af et djur, som gör Eder en sådan walgärning, som utrotar Er fa-
 „sligaste fiende; — gjören Ni någon enda gång en god sak utan minsta
 „ändamål af egen ära eller nytta? Kommen hit och lären Eder, at aldrig för-
 „mörka en wacker gärning med egenkärlekens fläckar, utan weten at wär-
 „dera dygden blott för sin egen skull.“

Annonce.

Brefwet daterat d. 30 April af Philantropos har Utgifwaren bekommit;
 det är honom åter et det käraste bewis at det gifwes Folk af Känslor, af ära
 och af människo-kärlek, och at Philosopher: Sabel bör appliceras med
 undantag.

Kungörelse.

Zamaleski, et nytt Arbete af Secret. Kexell, dedicerat til Sällskapet Par Bricole,
 är nyligen af trycket utkommit, och finnes til salu i Schildts Contoir för 8 s.

Prenumerations-Sedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd.
 Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schilde, i hwars Contoir
 wid Riddarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r:s.

N:o 32 utgifwes nästa Fredag den 29 Junii.

Stockholm, Tryckt i Kumblinska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 32.

Stockholm, den 29 Junii, 1781.

Et divertisement förtjenar at recenseras och wara kändt för dess värde och det intresset det gjordt i Frankrike, hwarest det efter Ludvig den XVI:s Kröning är upfordt, utan twiswel på 'en Födelse-dag.

Det kallas Kröningen; Allegorie i en Act och på Prosa.

Epigraphen: Redeunt Saturnia Regum.

De som spela i Piecen äro: Konungen, Drottningen, Henric den IV, Prinsar af Blodet, Ministrar, Ambetsmän, allegoriska Personager, Folket

Theatern föreställer en präktigt meublerad Sal.

Man ser där en Crona på et bord, til en del höljd af himmelsblått sammet med påstickade Liljor af Guld.

I 1:sta Scenen synas Konungen, Öfwerflödet, Smicket, et Spöke utan namn, den falska Aran, Wällusten, Enwäldet.

Konungen, i det han fastar ögonen på Cronan, begriper at han fått henne i arf, och at han ännu ej förtjent den igenom annat än födslen; — Han hör Folkets rop af Leswe Konungen, och dessa utrop upväcka hela hans upmärksamhet på sina höga skyldigheters utöfwande, på sin kärlek emot sit trogna folk, och på den ändring hos dem han bör frukta, om de skulle swikas i det hopp de redan gjordt sig om hans regering; han wisar sin erkänsla emot sina undersåtare, sit bemödande at göra dem lyckliga, och ser förut, at Rättwisn är den dyrbaraste Elenod, som bör uplysas och stärkas af hans nåd.

Öfwerflödet, som en Colosse, ganska präktigt utsirad, tilldrager sig Konungens öga; den står wid en uphöjd Thron af guld, besatt med diamanter, men hwars trappsteg bestå af olyckliga och eländiga människor,
flädda

klädda i slafswor, som titta åt Thronen, med förtwiflan målad i deras ansigten; Öfwerflödet wisar Monarchen denna Thron, och liksom bjuder honom at sätta sig därpå; Majestätet är i et ögnablick intagit af detta bländwärf, går dit, men stadnar och håpnar wid en så förkräckelig syn; Spöket presenterar honom några nya förordningar om pålagor;— Fursten riswer sönder dem och suckar däröfwer, at hans Folk redan nog är belastadt af de gamla, och hwilka han håldre wille lindra.

Smickran, andra Acteuren, kommer i den aldraunderdånigaste ställning och wisar Konungen hwilket ställe han bör intaga på Olympen;— Fursten wisar i början denna Uslingen sit förakt öfwer en så nedrig tilgifwenhet, sedan wredgas, och änteligen tar så hårdt i Smickraren, at han nödgas göra et snedsprång, då bakom honom står en skjölad och förfördelad människa med en suplique i handen, hwilken Hofmannen hade undanfhynt och nekat at låta komma fram.

Spöket utan namn, 3:die Personagen, klädd i swart, håller i högra handen et bart swärd, och med den andra i en falsk wigtskål, afwäger några brödbitar åt en hop blinda; wid des fötter ligga den samma Rättwisans wigter tillika med Lagboken wräkta; Spöket räcker Konungen Swärdet, och trampar i det samma på Lagarne; Konungen skyndar sig at uptaga boken, och suckar at se rättwisan så föraktad; han slår til handen på Spöket, som släpper swärdet, hwilken dyra skänk bör anförtrös i heligare och trognare händer; Han ömkar sig öfwer de blinda, ger dem tilräckeligit bröd, förstör de falska wigterne, och ger uppenbart tilkänna, at han aldrig wil nyttja en menighets blindhet sig til godo, utan under det han beklagar den, bör han uplysa och förse den med Lifsuppehälle.

Den falska Aran sjerde Acteuren, som en segerherre, bär en Lager i handen, och wisar Cronor och Scepter i band och bojor wid Konungens fötter;—Konungen, litet rörd af et sådant irrsken, påstår sig wäga alt, at förswara sit land och des rättigheter, men affäger sig alla orättmätiga inkräkningar.

Wällusten, 5:te Person, synes under den måst intogande och smickrande gestalt, ledd af en gammal slaf, som är krönt med myrten; hon håller i sin hand kedjor, öfwerlindade med blomster; den unge Prinsen, förblindad af sådant glitter, mistänker likwäl, at den gamle Slafswens uppsåt ej wore det aldradnydgaste; Han tar ändå emot Blomster-guirlan-derne som Gudinnan räcker honom, men bortkastar dem strax; så snart han

han märker at det war kedjor, slänger dem ikring halsen på slafwen, som ligger på knä, binder honom och befäller at han skal föras undan hans ögon.

Enväldet är den 6:te och sista Person; — det är et wilddjur i harnesk, hjälm på hufvudet, och en järnspira i handen; det wisar Prinsens en Thron af järn, ganska hög, men så trång, at man knapt kan placera sig där; — Trapporne til Thronen äro af löst tråd; en hop usla och förryckta, som kände denna tyngden, gnager och biter i dem, för at ifullfästa denna ställning; Prinsen, i det han rör wid den, skakar den och ryser därwid; detta wilddjuret försvinner af sig sjelf, sedan det märkt Konungens misshöje och hat för så omänskligt.

Scenen slutas igenom et åfkeslag; Thronerne störas och desse lastfulle personager försvinna.

Derefter följer ingången til Minnets Tempel; wid dörren ser man Tiden med sin Lia; han supponeras wara Portwaktaren.

Andra Scenen passerar emellan Konungen och Henric den store, hwilken lyckönskar Fransoserne til en Konung, som redan förkrostat alla de obhyggeliga spöken, hwaraf Thronen wor kringstansad; Konungen åter försäkrar om sin håg och sit bemödande, at likna et så stort efterdöme, som en Henric, ehuru lätt han finner det afståndet som ännu kan ställa.

Henric spår sig blifwa wida öfwerträffad af honom, så wida han klart ser den unge Monarchens hjerta wara äfwen så godt som sit, men mycket mindre swagt; och detta samtal förer til en lång Eloje öfwer Drottningen; Henric slutar det dermed, at han öfwerlemnar Konungen Cronan, som står på bordet; Han emottager den, och begär råd och hjelp at uplösa en Sully; Henric försäkrar at de kännas lätt som omgifwa Thronen; — Minnets Tempel öpnas; Henric går in, och det igenslutes; et nytt åfkeslag följer, och Theatern förändras til et Slott; i fonden synes en Thron med alla Konungliga kännemärken.

3:dje Scenen; Konungen och Prinsarne af Blodet; Konungen bjuder dem ej gå ifrån Thronen, såsom deß stöder emot Smicker, Glärd och Lögn.

Sidsta Scenen; Deras Majestäter, Prinsarne, Drottningens Sölje, Ambetsmän, Folket.

Konungen gratulerar sig at finna i sina Ministrar och Ambetsmän sit Folks wänner; ber dem behålla samma principer af ära, tro och dygd,
och

och lofwar dem sin nåd; Konungen ger Drottningen handen; De stiga up tillsammans på Thronen; Drottningen försäkrar honom, at Folkets sällhet är hennes egen, och at hennes och Folkets lycksalighet blott är et wärk af Konungens wisheit och nåd.

Folket ropar: Lefwe Konungen; Konungen åter: Lefwe mit Folt; Divertisementet slutas med wisor, som sjungas af Folket.

Strödda Tankar.

För mycken nåd och godhet hos en Furste befordrar sällan sjelfswäld eller oordningar i et Rike; den skulle förwäcka ånger och återkalla den felaktiga til sina skyldigheter.

Cicero sade til Cesar: Hwad du är lycklig, som har magt at förlåta! men hwad du är olycklig, om wiljan felar dig —!

Det finnas wilda Folkslag som äta sina lik; men det är ännu intet bekant, at de äta sina lefwande medbröder; så långt går intet barbariet hos dem, och aldrig lär det hända i dessa werlds trakter.

En Furste bör belöna med åfwen så stort ädelmod, som han bör straffa med nåd.

Rungbrefser.

Uti Bokhandl. Schildts Contoir finnes följande til salu: Samling af namnkunniga Damers lefwerne, 8 f. Gaders Hjertat eller det igenfundna Barnet, 10 f. Adelson och Salvini, eller Wänskapen, Kärleken och Förtroelsen, 8 f. Konung Gustaf Adolphi och Freden Ebba Brahes Kärleks handel, 4 f. Ädelmod och Welbning eller Jean de Calais lefwerne, som ifrån Sj. Capitaine blef Konung i Portugal, 4 f. Kärlek och Ädelmod, eller Hortence och Melite; 2 f. Zamaleski, Historisk berättelse af Secret. Rexel. 8 f. Gustaf Wasa, eller S. Gustaf den 1:stes Kärk. Hånd. 16 f.

De som hittills köpt de utkomne 32 Numror af Wälsignade Tryckfriheten stycktal, och åstunda Pränumerera på de återstående 68 Numror, kunna emot 32 f. äro liggande erhålla Sedlar uti Bokhandl. Schildts Contoir wid Riddarhusstorget.

N:o 33 utgifwes nästa Tisdag den 3 Julii.

Stockholm, Tryckt i Bumbliniska Tryckeriet, 1781.

